

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r.

sprawy **R. W.** ,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...),

z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego P.,

z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt III K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R. W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt III K (...), R. W. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. zw. z art. 294 § 1 k.k. i innych, za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz wymierzono łączną karę 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca R. W. , który zaskarżając go w całości na korzyść R. W. , zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 31 § 1 k.k., przez

niezasadne niezastosowanie,

2. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. przez dokonanie ustaleń faktycznych, co do poczytalności oskarżonego na jego niekorzyść, pomimo nie usuniętych w toku postępowania wątpliwości w zakresie tej okoliczności.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył także okres obserwacji psychiatrycznej, która miała miejsce od 18 sierpnia 2016 r. do 14 września 2016 r.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca R. W. , który zarzucił:

„rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść wyroku tj. naruszenie art. 31 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe niezastosowanie i kontrfaktyczne przyjęcie, iż skazany R. W. w chwili dokonania zarzucanego mu czynu był osobą poczytalną z całkowitym pominięciem faktu, iż cierpi on na chorobę psychiczną, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, ażeby można było temu jednoznacznie zaprzeczyć i uznać, iż w chwili dokonywania czynów zabronionych był osobą poczytalną, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia fundamentalnej reguły prawa karnego stanowiącego o tym, iż wszelkie wątpliwości w sprawie należy rozstrzygać na korzyść skazanego”.

Skarżący wskazując na powyższy zarzut wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w P. i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w P. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego R. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew stanowisku obrońcy skazanego orzekające w sprawie Sądy nie naruszyły przepisu art. 31 § 1 k.k., a więc w sprawie nie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa nakazująca umorzenie postępowania w sprawie. Prawidłowo bowiem przyjęto, że R. W. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów był w pełni poczytalny. Podstawę do takich twierdzeń dają opinie sądowo-psychiatryczne wydane w sprawie przez biegłych lekarzy psychiatrów. Zauważyć należy, że podnoszonym przez obrońcę wątpliwościom, Sądy poświęciły wiele uwagi i rozważań. Z uwagi na istniejącą sprzeczność w opiniach wydanych na potrzeby postępowania sądowego podczas pierwszego rozpoznania sprawy w zakresie, czy u oskarżonego występuje schorzenie w postaci schizofrenii paranoidalnej, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt II AKa (...) uchylił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 października 2013 r. Podczas kolejnego rozpoznania sprawy, Sąd Okręgowy w P. przeprowadził konfrontację dotychczasowych zespołów biegłych psychiatrów i psychologów, a oskarżony został poddany po raz trzeci obserwacji sądowo-psychiatrycznej, po której biegli wydali w sprawie opinię. Słusznie więc Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślił, że w efekcie szczegółowego i rzetelnego postępowania, realizując wytyczne Sądu Apelacyjnego wydającego wyrok kasacyjny, Sąd I instancji, miał pełny materiał dowodowy pozwalający mu rozstrzygnąć kwestię poczytalności oskarżonego, a więc jego zawinienia, co otwierało drogę do przesądzenia o jego odpowiedzialności karnej i to na poziomie zastosowania wobec niego odpowiedniej represji karnej. Podkreślić należy, że oba Sądy przeprowadziły bardzo obszerną analizę i ocenę wszystkich wydanych w sprawie opinii psychiatrycznych oraz całości historii choroby skazanego zauważając również odosobnione stanowisko lekarzy rozpoznających u R. W. chorobę psychiczną. Jednakże choroba ta została wykluczona w oparciu o opinie biegłych, uznane za podstawę ustaleń faktycznych, w których biegli zaakcentowali, że oskarżony symuluje, w sposób nieudolny prezentując zachowania otępienne, które nie występują w przypadku schizofrenii paranoidalnej.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.